

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 2930

Warszawa, 7 listopada 2014 r.

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Krzysztofa Gadowskiego.

(-) Tadeusz Arkit; (-) Urszula Augustyn; (-) Jerzy Borowczak; (-) Jacek Brzezinka; (-) Borys Budka; (-) Bożenna Bukiewicz; (-) Barbara Czaplicka; (-) Andrzej Czerwiński; (-) Artur Dunin; (-) Zenon Durka; (-) Arkady Fiedler; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Elżbieta Gapińska; (-) Lidia Gądek; (-) Rafał Grupiński; (-) Maria Małgorzata Janyska; (-) Jan Kaźmierczak; (-) Marcin Kierwiński; (-) Krystyna Kłosin; (-) Sławomir Kowalski; (-) Elżbieta Królikowska-Kińska; (-) Józef Lassota; (-) Tomasz Lenz; (-) Zofia Ławrynowicz; (-) Beata Małecka-Libera; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Zbigniew Pacelt; (-) Małgorzata Pępek; (-) Agnieszka Pomaska; (-) Marek Rząsa; (-) Bożena Sławiak; (-) Aleksander Sosna; (-) Paweł Suski; (-) Michał Szczerba; (-) Teresa Świło; (-) Łukasz Tusk; (-) Robert Tyszkiewicz; (-) Piotr Van der Cogen; (-) Ryszard Zawadzki.

Ustawa

z dnia

o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1:

a) pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) uznany system certyfikacji - system certyfikacji gwarantujący spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 28b-28bc, zatwierdzony przez Komisję Europejską w drodze decyzji;”

b) pkt 39 i 40 otrzymują brzmienie:

„39) świadectwo - dokument wystawiany przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy potwierdzający, że wskazana w tym dokumencie ilość biokomponentów, zawartych w sprzedanych przez ten podmiot lub

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji dokonuje częściowego wdrożenia:

- 1) dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej oraz ustawę z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dzienniku Ustaw z 2014 r. poz. 457, 900 i 1088.

zbytych w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na tym terytorium na potrzeby własne paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b-28bc;

40) poświadczenie - dokument przewidziany przez uznany system certyfikacji lub umowę, o której mowa w art. 28c ust. 2 pkt 2, potwierdzający, że wskazana w tym dokumencie ilość biomasy lub biokomponentów spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b-28bc;”;

2) art. 28a otrzymuje brzmienie:

„Art. 28a. 1. Biokomponenty mogą być zaliczone podmiotowi realizującemu Narodowy Cel Wskaźnikowy na poczet realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1, wyłącznie wtedy, gdy:

1) spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b - art. 28bc;
2) nie zostały wcześniej zaliczone na poczet realizacji obowiązku określonego w art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, zwanej dalej "dyrektywą 2009/28/WE”.

2. Wsparcie finansowe w zakresie wytwarzania biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz ich wykorzystania, pochodzące ze środków publicznych, w tym ze środków funduszy Unii Europejskiej, może zostać udzielone podmiotowi ubiegającemu się o przyznanie wsparcia finansowego, pod warunkiem że biokomponenty i biopaliwa ciekłe, które będą objęte wsparciem, spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b - art. 28bc.”;

3) w art. 28b w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Biokomponenty spełniają kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, jeżeli ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej:”;

4) po art. 28b dodaje się art. 28ba-28bf w brzmieniu:

„ **Art. 28ba.** 1. Biokomponenty spełniają kryterium ochrony terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności przyrodniczej, jeżeli biomasa wykorzystywana do ich

wytwarzania nie pochodzi z terenów, które w dniu 1 stycznia 2008 r. lub po tym dniu, posiadały następujący status, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:

- 1) lasów i innych zalesionych gruntów z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone;
- 2) obszarów objętych ochroną na podstawie odrębnych przepisów;
- 3) obszarów trawiastych o dużej różnorodności biologicznej, które:
 - a) pozostaną takimi obszarami jeżeli nie dojdzie do interwencji człowieka i które zachowają naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne,
 - b) przestaną być takimi obszarami na skutek braku interwencji człowieka i są bogate gatunkowo oraz nie są zdegradowane, chyba, że zbiory surowców rolniczych są konieczne, aby zachować ich status.

Art. 28bb. 1. Biokomponenty spełniają kryterium ochrony terenów zasobnych w duże ilości pierwiastka węgla, jeżeli biomasa wykorzystywana do ich wytwarzania nie pochodzi z takich terenów.

2. Do terenów zasobnych w duże ilości pierwiastka węgla zalicza się tereny, które w dniu 1 stycznia 2008 r. stanowiły:

- 1) tereny, które są pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku,
- 2) obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30%, lub drzewami mogącymi osiągnąć te wartości w danej lokalizacji,
- 3) obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10% a 30%, lub drzewami mogącymi osiągnąć te progi w danej lokalizacji, chyba, że obszar ten przed i po przekształceniu magazynuje taką ilość pierwiastka węgla, że biokomponenty wytworzone z biomasy pochodzącej z tego terenu charakteryzują się potencjałem ograniczenia emisji zgodnym z przepisami niniejszej ustawy

– a nie były tymi terenami w momencie uprawy i zbiorów biomasy.

Art. 28bc. Biokomponenty spełniają kryterium ochrony torfowisk, jeżeli biomasa wykorzystywana do ich wytwarzania nie pochodzi z terenów, które w dniu 1 stycznia 2008 r. lub po tym dniu były torfowiskami, chyba że przy uprawie i zbiorach biomasy nie stosowano melioracji uprzednio niemeliorowanych gleb.

Art. 28bd. Biokomponenty spełniają kryterium zrównoważonej gospodarki rolnej, jeżeli uprawa biomasy wykorzystywanej do ich wytwarzania, w ramach działalności rolniczej, prowadzona była zgodnie z:

- 1) wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz
- 2) wymogami minimalnymi pod względem dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, w rozumieniu obwieszczenia wydanego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2012 r. poz. 1164).

Art. 28be. 1. Potwierdzenie spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju odbywa się w szczególności przez system bilansu masy.

2. Podmioty certyfikowane są obowiązane wdrożyć system bilansu masy, który:

1) umożliwi mieszanie partii biomasy albo biokomponentów o różnym stopniu zrównoważenia;

2) w przypadku, o którym mowa w pkt 1, pozwala określić stopień zrównoważenia oraz wielkość poszczególnych partii biomasy albo biokomponentów;

3) w przypadku podziału zmieszanej partii biomasy albo biokomponentów o różnym stopniu zrównoważenia, ilość biomasy albo biokomponentów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju wyprowadzonych z mieszanki nie może być większa niż ilość biomasy albo biokomponentów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju wprowadzonych do tej mieszanki.

Art. 28bf. Sposób weryfikacji spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 28ba-art. 28bc, zgodnie z systemem bilansu masy, o którym mowa w art. 28be, określa uznany system certyfikacji.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.⁴) w art. 5 po ust. 2a dodaje się ust. 2aa w brzmieniu:

„2aa. W przypadku, o którym mowa w ust 2a, gdy stosowane są instalacje wykorzystujące do wytwarzania energii biomasę, zaleca się, aby instalacje te zapewniały sprawność przemiany energetycznej wynoszącej co najmniej 85% w przypadku ich zastosowania w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu, a w przypadku zastosowania ich w instalacjach przemysłowych co najmniej 70%”.

Art. 3. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.⁵) wprowadza się następujące zmiany:

1) w odnośniku nr 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);

8) częściowo dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).”;

⁴ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 768, 822, 1200 i 1130.

⁵ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942 i 1101.

2) po art. 20g dodaje się art. 20ga i art. 20gb w brzmieniu:

„**Art. 20ga.** 1. Minister właściwy do spraw gospodarki jest obowiązany do udostępniania każdemu informacji o kosztach i korzyściach wynikających ze stosowania urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się w formie ustnej, pisemnej lub elektronicznej.

Art. 20gb. Minister właściwy do spraw gospodarki przy udziale władz samorządowych opracowuje programy informacyjne, doradcze lub szkoleniowe informujące społeczeństwo o korzyściach i rozwiązaniach praktycznych związanych z rozwojem i wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych.”;

3) w art. 51:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Projektowanie, produkcja, import, budowa oraz eksploatacja urządzeń i instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę zastosowanych w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu powinny zapewniać sprawność przemiany energetycznej wynoszącej co najmniej 85% a zastosowanych w instalacjach przemysłowych co najmniej 70%. Przepis ust. 1 pkt 1-3 stosuje się.”;

4) w art. 52:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Producenci i importerzy urządzeń, w tym urządzeń wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii, określają w dokumentacji technicznej wielkość zużycia paliw i energii, odniesioną do uzyskiwanej wielkości efektu użytkowego urządzenia w typowych warunkach użytkowania, zwaną dalej "efektywnością energetyczną",

- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, dokumentacja, o której mowa w ust. 1, powinna wskazywać czy w przypadku ich zastosowania w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu zapewni sprawność przemiany energetycznej wynoszącej co najmniej 85% a w przypadku zastosowania ich w instalacjach przemysłowych co najmniej 70%.”.

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Producenci i importerzy urządzeń wprowadzanych do obrotu:

- 1) informują na etykiecie i w charakterystyce technicznej o efektywności energetycznej urządzeń, a w przypadku urządzeń, o których mowa w ust. 1a, o sprawności przemiany energetycznej wynoszącej co najmniej 85% w przypadku ich zastosowania w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu, a w przypadku zastosowania ich w instalacjach przemysłowych co najmniej 70%;
- 2) umieszczają oznaczenia ekologiczne na pompach ciepła zasilanych elektrycznie lub gazowo, na absorbcyjnych pompach ciepła oraz na urządzeniach i instalacjach wykorzystujących do wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła energię promieniowania słonecznego.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„ 5. Minister właściwy do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące dokumentacji technicznej, o której mowa w ust. 1, oraz stosowania etykiet i charakterystyk technicznych, o których mowa w ust. 2 pkt 1,
 - 2) wzory etykiet, o których mowa w ust. 2 pkt 1
- uwzględniając konieczność zapewnienia efektywnego użytkowania urządzeń poprzez powszechny dostęp do informacji o efektywności energetycznej tych urządzeń.”;

e) po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Minister właściwy do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące oznaczenia ekologicznego, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywnego użytkowania urządzeń poprzez powszechny dostęp do informacji o tych urządzeniach.”.

„Art. 4. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.6) w art. 401c po ust. 12 dodaje się ust. 13 – 14 w brzmieniu:

„13. W przypadku gdy w ramach zobowiązania, o którym mowa w ust. 5, środki są przeznaczone na wspieranie rozwoju:

- 1) instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, wsparciem obejmuje się w szczególności technologie o sprawności przemiany energetycznej wynoszącej co najmniej 85% w przypadku ich zastosowania w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu, a w przypadku zastosowania ich w instalacjach przemysłowych co najmniej 70%;
- 2) pomp ciepła, wsparciem obejmuje się w szczególności pompy ciepła spełniające minimalne wymagania dotyczące oznakowania ekologicznego określone w decyzji Komisji z dnia 2007/742/WE z dnia 9 listopada 2007 r. określającej kryteria ekologiczne dotyczące przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego pompom ciepła zasilanym elektrycznie, gazowo lub absorpcyjnym pompom ciepła (Dz. Urz. L 301 z 20.11.2007, str. 14);
- 3) instalacji wykorzystujących do wytwarzania ciepła energię promieniowania słonecznego, wsparciem obejmuje się w szczególności technologie oparte na normach europejskich, w tym podlegające oznakowaniu ekologicznemu, etykietowaniu etykietami energetycznymi.

14. Przy ocenie skuteczności przemiany przekształcania energii oraz stosunku mocy wejściowej do mocy wyjściowej instalacji, o których mowa w ust. 13, zastosowanie mają w szczególności procedury obowiązujące w prawie Unii Europejskiej lub prawie międzynarodowym.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551, z późn. zm.⁷⁾) w odnośniku nr 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:

⁶ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146 i 1322.

⁷ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951, 1203 i 1397.

„3) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);

4) częściowo dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2014 r. poz. 12000):

1) odnośnik nr 1 otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża postanowienia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

1) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 13);

2) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);

3) częściowo dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).”;

2) w art. 43 w pkt 1 w odnośniku nr 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:

„3) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);

4) częściowo dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).”.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r;
- 2) art. 6, który wchodzi w życie z dniem 9 marca 2015 r.

Uzasadnienie

1. Potrzeba i cel uchwalenia ustawy

Celem niniejszego przedłożenia projektu ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw jest kompleksowe uregulowanie spraw związanych z wdrożeniem przepisów dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (dalej: dyrektywa 2009/28/WE), a także dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę 2009/28/WE, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji.

Do dnia dzisiejszego Komisja Europejska (KE) nie wycofała zarzutu uchybienia przez Polskę braku transpozycji dyrektywy 2009/28/WE do polskiego porządku prawnego (postępowanie C-356/13 *KE przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej*) i co za tym idzie, braku poinformowania KE o takich środkach transponujących. Gdyby w istocie chodziło o brak transpozycji i brak poinformowania o środkach transponujących, sprawa byłaby łatwa do ustalenia. KE nie wyjaśniła co prawda, gdzie jej zdaniem przebiega granica między zarzutem braku transpozycji a zarzutem nieprawidłowej transpozycji dyrektywy. Wychodząc jednak naprzeciw zarzutom KE przedkładamy projekt, który umożliwia wyjaśnienie wszelkich wątpliwości implementacji dyrektywy 2009/28/WE do polskiego porządku prawnego. Efekt ten osiągnięto poprzez bezpośrednie transponowanie norm ww. dyrektywy w przepisach prawa krajowego, a nie poprzez odesłanie do przepisów dyrektywy 2009/28/WE, gdyż to istotnie mogło wzbudzać zastrzeżenia dotyczące braku transpozycji tych przepisów, do których zastosowano odesłanie w polskich przepisach prawnych.

2. Wskazanie różnic pomiędzy dotychczasowym i projektowanym stanem organizacyjnym i prawnym

Mając na uwadze wykazaną w pkt 1 potrzebę i cel uchwalenia niniejszej ustawy zaproponowano dokonanie technicznych zmian w przepisach ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez wprowadzenie w art. 2 w ust. 1 pkt 33 zmiany brzmienia definicji „uznany system certyfikacji” jako system certyfikacji gwarantujący spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 28b-28bc, zatwierdzony przez

Komisję Europejską w drodze decyzji. W ten sposób w ww. określeniu uniknięto odesłania do art. 17 dyrektywy 2009/28/WE, które mogło być podważane jako skuteczny środek transponujący przepis dyrektywy 2009/28/WE.

Analogicznie zaproponowano zmiany w brzmieniu art. 2 w ust. 1 definicji pkt 39 i 40 w zakresie „świadectwa” oraz „poświadczenia”, poprzez bezpośrednie odesłanie do zawartych w projekcie ustawy kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 28b-28bc.

Konsekwencją powyższego jest także dostosowanie brzmienia art. 28a. poprzez odesłanie w ust. 1 i 2 do kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 28b-28bc. Podobnie wyliczeniu do art. 28b w ust. 1 wyrażenie „wymóg” zastąpiono wyrażeniem „kryterium” nawiązującym do „kryteriów zrównoważonego rozwoju”.

Natomiast w art. od 28ba do 28be wskazano najważniejsze przepisy m.in. określające kryterium ochrony terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności przyrodniczej dla: lasów i innych zalesionych gruntów z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone; obszarów objętych ochroną na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, umów międzynarodowych lub wymienionych w wykazie terenów chronionych, a także użytków zielonych o dużej różnorodności biologicznej. Podobny charakter ma brzmienie nowego od art. 28bb do art. 28be.

Należy przy tym wyjaśnić, że przepis:

- art. 28b transponuje art. 17 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE,
- art. 28ba transponuje art. 17 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE,
- art. 28bb transponuje art. 17 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE,
- art. 28bc transponuje art. 17 ust. 5 dyrektywy 2009/28/WE
- co w ujęciu funkcjonalnym zamyka transpozycję systemu certyfikacji i weryfikacji kryteriów zrównoważonego rozwoju.

Z kolei przepis art. 28bd stanowi transpozycję dodatkowych kryteriów określonych w art. 17 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE.

Art. 28be i art. 28bf stanowi transpozycję art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE dotyczącego m.in. systemu weryfikacji bilansu masy.

Art. 2 dotyczy transpozycji art. 13 ust. 6 akapit 2 dyrektywy 2009/28/WE w zakresie instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę.

Z kolei w art. 3 zmiana w pkt 1, a także zmiany do art. 4 – art. 6 do ustaw: z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony

środowiska, z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej oraz z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków sprowadzają się do aktualizacji odnośnika implementacyjnego dyrektywy 2009/28/WE oraz dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę 2009/28/WE, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji.

Kolejne istotne zmiany wprowadzone w art. 3 (zmiana pkt 2-4) wynikają z obowiązku implementowania niektórych postanowień art. 13 i 14 dyrektywy 2009/28/WE w zakresie m.in. udostępniania każdemu informacji o kosztach i korzyściach wynikających ze stosowania urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych. Zostały one wprowadzone odpowiednio w art. 51 (art. 13 ust. 6 akapit 2 dyrektywy 2009/28/WE i 52 (art. 13 ust. 6 akapit 1-4 dyrektywy 2009/28/WE) ustawy – Prawo energetyczne. Z kolei w art. 20ga ustawy – Prawo energetyczne dokonano transpozycji art. 14 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE, a w art. 20gb dokonano transpozycji art. 14 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE.

Przepisy transponujące postanowienia art. 13 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE przewidziano również w art. 4 dotyczącym nowelizacji ustawy – Prawo ochrony środowiska, w zakresie instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, pomp ciepła, a także ciepła z energii promieniowania słonecznego.

Projekt ustawy w przedłożonym zakresie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 3) art. 1 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r;
- 4) art. 6, który wchodzi w życie z dniem 9 marca 2015 r.

3. Przewidywane skutki społeczne i gospodarcze

Przedmiotowy projekt ustawy zawiera rozwiązania techniczne, które wywołają pozytywne skutki społeczne i gospodarcze. Jego uchwalenie doprowadzi do formalnego zakończenia toczącego się ww. postępowania KE przeciwko Polsce.

4. Źródła finansowania, jeżeli projekt ustawy pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego,

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

5. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Przedmiotowy projekt przewiduje konieczność wydania dwóch aktów wykonawczych na podstawie art. 52 ust. 5 oraz ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

6. Oświadczenie o zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej albo oświadczenie, że przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej

Przedmiot niniejszego projektu ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Proponowane rozwiązanie nie wprowadza nowych mechanizmów wsparcia a w związku z tym nie wymaga zmiany stanowiska w kwestii notyfikacji przepisów.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI⁸⁾

z dnia.....2014 r.

**w sprawie wymagań dotyczących dokumentacji technicznej, stosowania etykiet
i charakterystyk technicznych oraz wzorów etykiet dla urządzeń⁹⁾**

Na podstawie art. 52 ust. 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.10)) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do następujących urządzeń:

- 1) chłodziarek domowych,
- 2) chłodziarko-zamrażarek domowych,
- 3) zamrażarek domowych,
- 4) pralek domowych o jednym bębnie, posiadających funkcję odwirowywania, nieposiadających funkcji suszenia tkanin,
- 5) pralko-suszarek domowych,
- 6) suszarek domowych bębnowych,
- 7) zmywarek domowych przeznaczonych do mycia naczyń,

⁸⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 248, poz. 1478)

⁹⁾ Niniejsza ustawa wdraża postanowienia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 13);
- 2) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);
- 3) częściowo dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984, z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r., poz. 1101)

- 8) piekarników elektrycznych domowych, o których mowa w normie PN-EN 50304, o masie większej lub równej 18 kg, niebędących urządzeniami przenośnymi, przeznaczonych do zamocowania na stałe, a także do piekarników elektrycznych domowych przeznaczonych do zabudowy,
- 9) lamp do użytku domowego - żarówek i lamp fluorescencyjnych, o strumieniu świetlnym nie większym niż 6.500 lumenów i poborze mocy nie mniejszym niż 4 waty, emitujących światło widzialne w paśmie 400-800 nm,
- 10) klimatyzatorów domowych, o których mowa w normach PN-EN 255-1 i PN-EN 814-1, o mocy wyjściowej nieprzekraczającej 12 kW, z wyjątkiem urządzeń typu "powietrze-woda" i "woda-woda",
- 11) mikroinstalacji wykorzystujących do wytwarzania energii elektrycznej biomasę, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną.”.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o normach zharmonizowanych - należy przez to rozumieć normy zharmonizowane, o których mowa w art. 5 pkt 14 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565).

§ 3. Producent lub importer wyposaża urządzenie wprowadzane do obrotu w etykietę oraz charakterystykę techniczną.

§ 4. Producent lub importer:

- 1) sporządza dokumentację techniczną urządzenia umożliwiającą dokonanie oceny rzetelności informacji zawartych na etykiecie i w charakterystyce technicznej;
- 2) przechowuje dokumentację techniczną urządzenia, w celach kontrolnych, co najmniej przez okres 5 lat od daty wyprodukowania ostatniego egzemplarza tego urządzenia.

§ 5. Wymagania dotyczące dokumentacji technicznej, stosowania etykiet i charakterystyk technicznych oraz wzory etykiet dla urządzeń określa załącznik do rozporządzenia.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 maja 2005 r. w sprawie wymagań dotyczących dokumentacji technicznej, stosowania etykiet i charakterystyk technicznych oraz wzorów etykiet dla urządzeń (Dz. U. Nr 98, poz.825).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik nr 1

Wymagania dotyczące dokumentacji technicznej

L.p.	Nazwa Wyrobu	Symbol PKWiU	Wymagania dotyczące dokumentacji technicznej			
			Rodzaj urządzenia	Zużycie energii/ Moc zainstalowana elektryczna (kW)	Ilości energii elektrycznej pobranej/ wytworzonej w urządzeniu (kWh)	Sprawność urządzenia/klasa energetyczna
1						
2						
3						
4						
(...)						

Załącznik nr 2

WZORY ETYKIET CHARAKTERYSTYKI ENERGETYCZNEJ

Podstawowe dane techniczne i eksploatacyjne urządzenia.

Etykieta ekologiczna:

wzór

Etykieta ekologiczna powinna mieć treść i wygląd z zachowaniem podanych wymiarów i proporcji oraz powinna zawierać w kolejnych pozycjach następujące dane:

poz. 1 - nazwa producenta (w przypadku importu również importera) lub znak firmowy (przykładowo wpisano Abcdefgh);

poz. 2 - nazwa urządzenia, oznaczenie typu/modelu (przykładowo wpisano XYZ00);

poz. 3 - nominalna zużycie energii/moc cieplna w [kW] (przykładowo wpisano 0,0 kW);

poz. 4 - rodzaj paliwa (przykładowo wpisano węgiel kamienny);

poz. 6 - sprawność w [%] (przykładowo wpisano 0,0%);

poz. 7 - klasa urządzenia (przykładowo wpisano Klasa 1).

Obowiązująca kolorystyka etykiety obejmuje:

- a) kolor krawędzi czarny,
- b) kolor tekstu czarny,
- c) kolor tła biały.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia jest realizacją zawartej w art. 52 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne delegacji ustawowej, która nakłada na ministra właściwego do spraw gospodarki możliwość określenia w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagań dotyczących dokumentacji technicznej oraz stosowania etykiet i charakterystyk technicznych;
- 2) wzorów etykiet
 - uwzględniając konieczność zapewnienia efektywnego użytkowania urządzeń poprzez powszechny dostęp do informacji o efektywności energetycznej tych urządzeń.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹¹⁾

z dnia.....2014 r.

w sprawie wymagań dotyczących oznaczenia ekologicznego urządzeń¹²⁾

Na podstawie art. 52 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.13)) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania dotyczące oznaczenia ekologicznego, jakie powinny spełniać urządzenia produkowane w kraju i importowane;
- 2) wymagania w zakresie stosowania oznaczenia ekologicznego;
- 3) wzory etykiet ekologicznych.

§ 2. 1. Ustala się dla urządzeń produkowanych w kraju i importowanych, wprowadzanych do obrotu na obszarze kraju, wymagania dotyczące oznaczenia ekologicznego.

2. Wymagania, o których mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Urządzenia wprowadzane do obrotu na obszarze kraju należy oznaczyć etykietą ekologiczną umieszczoną w widocznym miejscu, na zewnętrznej stronie urządzenia.

¹¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 248, poz. 1478)

¹²⁾ Niniejsza ustawa wdraża postanowienia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 4) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 13);
- 5) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);
- 6) częściowo dyrektywy Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230).

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984, z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r., poz. 1101)

2. Wzory etykiet, o których mowa w ust. 1, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załącznik nr 1

Wymagania dotyczące oznaczenia ekologicznego

L.p.	Nazwa Wyrobu	Symbol PKWiU	Wymagania dotyczące oznaczenia ekologicznego			
			Rodzaj urządzenia	Zużycie energii/ Moc zainstalowana elektryczna (kW)	Ilości energii elektrycznej pobranej/ wytworzonej w urządzeniu (kWh)	Sprawność urządzenia/klasa energetyczna
1						
2						
3						
4						
(...)						

Załącznik nr 2

WZORY ETYKIET EKOLOGICZNYCH

Podstawowe dane techniczne i eksploatacyjne urządzenia.

Etykieta ekologiczna:

wzór

Etykieta ekologiczna powinna mieć treść i wygląd z zachowaniem podanych wymiarów i proporcji oraz powinna zawierać w kolejnych pozycjach następujące dane:

poz. 1 - nazwa producenta (w przypadku importu również importera) lub znak firmowy (przykładowo wpisano Abcdefgh);

poz. 2 - nazwa urządzenia, oznaczenie typu/modelu (przykładowo wpisano XYZ00);

- poz. 3 - nominalna zużycie energii/moc cieplna w [kW] (przykładowo wpisano 0,0 kW);
- poz. 4 - rodzaj paliwa (przykładowo wpisano węgiel kamienny);
- poz. 6 - sprawność w [%] (przykładowo wpisano 0,0%);
- poz. 7 - klasa urządzenia (przykładowo wpisano Klasa 1).

Obowiązująca kolorystyka etykiety obejmuje:

- a) kolor krawędzi czarny,
- b) kolor tekstu czarny,
- c) kolor tła biały.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia jest realizacją zawartej w art. 52 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne delegacji ustawowej, która nakłada na ministra właściwego do spraw gospodarki możliwość określenia w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagań dotyczących oznaczenia ekologicznego, jakie powinny spełniać urządzenia produkowane w kraju i importowane;
- 2) wymagań w zakresie stosowania oznaczenia ekologicznego;
- 3) wzorów etykiet ekologicznych.
 - uwzględniając konieczność zapewnienia efektywnego użytkowania urządzeń poprzez powszechny dostęp do informacji o efektywności energetycznej tych urządzeń.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Warszawa, 21 listopada 2014 r.

BAS-WAPEiM-2679/14

Tryb pilny

Pan Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz
niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Krzysztof
Gadowski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw ma na celu kompleksowe uregulowanie spraw związanych z wdrożeniem przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. L 140 z dnia 5.6.2009 r., s. 16, ze zmianami). Jak podano w uzasadnieniu projektu, w szczególności chodzi o usunięcie wątpliwości związanych z poprawnością implementacji dyrektywy. Wątpliwości te powzięła m.in. Komisja Europejska, która w dniu 12 czerwca 2013 r. wniosła do Trybunału Sprawiedliwości skargę przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (sprawa C-320/13¹). Komisja w swojej skardze zarzuca Polsce brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/28/WE i w każdym razie brak powiadomienia Komisji o tych przepisach, co stanowi – zdaniem Komisji – naruszenie art. 27 ust. 1 dyrektywy. Ponadto Komisja wnosi o nałożenie na RP okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi

¹ W uzasadnieniu projektu zapewne omyłkowo przywołano skargę wniesioną w sprawie C-365/13. Jest to również sprawa ze skargi Komisji przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, ale dotyczy wadliwej implementacji dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego.

poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy o dziennej stawce w wysokości 133 228, 80 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku i obciążenie RP kosztami postępowania.

Projekt przewiduje zmiany w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164, ze zm.), ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, ze zmianami), ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, ze zmianami), ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, ze zmianami), ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551, ze zmianami) oraz w ustawie z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2014 r. poz. 1200).

Zmiany w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych dotyczą definicji uznanego systemu certyfikacji, świadectwa i poświadczenia, a także zasad oceny realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego przez realizujące go podmioty, zamiany terminu „wymóg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych” na „kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych”. Ponadto projekt przewiduje dodanie przepisów dotyczących spełniania przez biokomponenty kryterium ochrony terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności przyrodniczej, kryterium ochrony terenów zasobnych w duże ilości pierwiastka węgla, kryterium ochrony torfowisk, kryterium zrównoważonej gospodarki rolnej i kryteriów zrównoważonego rozwoju.

Zmiany w ustawie – Prawo budowlane dotyczą m.in. wprowadzenia normy, zgodnie z którą, w przypadku stosowania instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, zalecane będzie stosowanie instalacji zapewniających określoną w przepisie, minimalną sprawność przemiany energetycznej.

Zmiany w ustawie – Prawo energetyczne zakładają m.in. zobowiązanie ministra właściwego do spraw gospodarki do udostępniania każdemu informacji o kosztach i korzyściach wynikających ze stosowania urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych. Przewiduje się ponadto wprowadzenie zasady, iż projektowanie, produkcja, import, budowa oraz eksploatacja urządzeń i instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, zastosowanych w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu powinny zapewniać określoną w przepisie, minimalną sprawność przemiany energetycznej.

Zmiany w ustawie – Prawo ochrony środowiska precyzują niektóre kategorie inwestycji dofinansowywanych ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Ponadto projekt przewiduje rozszerzenie treści odnośników do niektórych ustaw, tak by wskazywały, że ustawy te wdrażają przepisy dyrektywy 2009/28/WE.

Ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem zmiany dotyczącej art. 28a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, która ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2015 r. oraz zmian w ustawie o charakterystyce energetycznej budynków, które mają wejść w życie z dniem 9 marca 2015 r.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy uwzględnić **dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE** z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z dnia 5.6.2009 r., s. 16) (dalej: dyrektywa lub dyrektywa 2009/28/WE). Dyrektywa ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Ustanawia zasady dotyczące statystycznych przekazów między państwami członkowskimi, wspólnych projektów między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych, informacji i szkoleń oraz dostępu energii ze źródeł odnawialnych do sieci elektroenergetycznej. Określa również kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów (art. 1).

Stosownie do postanowień art. 26 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE, z dniem 1 stycznia 2012 r. utraciły mocy dyrektywy: 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych (Dz. Urz. WE L 283 z dnia 27.10.2001 r., s. 33, ze zm.) i 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (Dz. Urz. WE L 123 z dnia 17.5.2003 r., s. 42).

Zgodnie z art. 27 dyrektywy 2009/28/WE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy najpóźniej do dnia 5 grudnia 2010 r. Środki przyjęte przez państwa członkowskie powinny zawierać odesłanie do dyrektywy 2009/28/WE lub odesłanie takie powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Ponadto państwa członkowskie były zobowiązane do przekazania Komisji tekstów podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej dyrektywą.

Dyrektywa 2009/28/WE została zmieniona dyrektywą Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i

Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z dnia 10.6.2013 r., s. 230). Zmiana dotyczyła wyłącznie części A załącznika I do dyrektywy 2009/28/WE i polegała na dopisaniu całkowitego celu krajowego obowiązującego dla Chorwacji w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

III.1. Ustawa o biokomponentach i paliwach ciekłych, zgodnie z odnośnikiem do tytułu, wdraża postanowienia dyrektywy 2003/20/WE. Z uwagi na przywołany w punkcie II opinii fakt utraty mocy przez dyrektywę 2003/30/WE należy uznać, że ustawa w tym zakresie nie wykonuje prawa UE. Nie musi to jednak automatycznie oznaczać, że przepisy ustawy są niezgodne z obowiązującym prawem UE, gdyż przepisy dyrektywy 2003/30/WE przynajmniej częściowo pokrywały się z przepisami dyrektywy 2009/28/WE (zob. pkt 93 preambuły do dyrektywy 2009/28/WE). Konieczna jest tu szczegółowa analiza konkretnych przepisów. Nie ulega także wątpliwości, że ustawa o biokomponentach i paliwach ciekłych przynajmniej częściowo wdraża przepisy dyrektywy 2009/28/WE. Z formalnego punktu widzenia wynika to z odnośnika do ustawy z dnia 21 marca 2014 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 457, ze zm.), który koresponduje z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE. Uwaga ta odnosi się również do opiniowanego projektu ustawy. Niemniej, dla zachowania czytelności obowiązującego prawa oraz uniknięcia wątpliwości co do zgodności z prawem Unii Europejskiej wskazane byłoby dokonanie odpowiedniej zmiany również w odnośniku do tytułu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, tak by nie odwoływał się do nieobowiązującej już dyrektywy 2003/30/WE, lecz do dyrektywy 2009/28/WE, ewentualnie uchylenie odnośnika w jego obecnym brzmieniu (por. art. 3 pkt 1, art. 5 i art. 6 projektu)

III.2. a) W prowadzonej przez Urząd Publikacji Unii Europejskiej internetowej bazie danych EUR-Lex, zawierającej m.in. informację na temat aktów prawa krajowego wdrażających postanowienia poszczególnych aktów prawa Unii Europejskiej, w odniesieniu do przepisów polskich wdrażających dyrektywę 2009/28/WE wymieniono jedynie ustawę z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 21, poz. 104, ze zm.). Należy zwrócić uwagę, że odnośnik do tytułu tej ustawy istotnie zawiera odesłanie do trzech dyrektyw Unii Europejskiej. Nie ma wśród nich jednak dyrektywy 2009/28/WE. Odniesienia do dyrektywy 2009/28/WE nie zawiera również ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 2059, ze zm.).

Z tego względu odnośnik do opiniowanego projektu ustawy oraz przewidziane w projekcie ustawy zmiany polegające na dodaniu stosownych przypisów w ustawie – Prawo energetyczne (art. 3 pkt 1 projektu), w ustawie o efektywności energetycznej (art. 5 projektu) oraz w ustawie o charakterystyce energetycznej budynków (art. 6 projektu) należy – co do zasady – uznać za zgodne z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE. Wymagają one jednak weryfikacji.

b) Przepis art. 3 pkt 1 projektu przewiduje rozszerzenie odnośnika nr 1 do ustawy – Prawo energetyczne o odesłanie do dyrektywy 2009/28/WE i dyrektywy 2013/18/UE. Biorąc pod uwagę fakt, że obecnie odnośnik ten odsyła m.in. do dyrektywy 2001/77/WE, która została zastąpiona dyrektywą 2009/28/WE oraz fakt, że do dyrektywy 2009/28/WE odsyła np. ustawa z dnia 26 lipca 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 984) zmianę należy uznać za uzasadnioną i zgodną z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE. Powinna ona jednak polegać również na usunięciu z odnośnika nieobowiązującej już dyrektywy 2001/77/WE.

c) Przepis art. 5 projektu przewiduje rozszerzenie odnośnika do ustawy o efektywności energetycznej o odesłanie do dyrektywy 2009/28/WE i dyrektywy 2013/18/UE. W rządowym projekcie ustawy o efektywności energetycznej (VI kadencja Sejmu druk nr 3514) wyraźnie wskazano, że projekt miał na celu implementację jedynie dyrektywy 2006/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 64). Również żadna ze zmian ustawy o efektywności energetycznej nie odnosiła się do dyrektywy 2009/28/WE. Dodano jedynie odesłanie do art. 3 ust. 1 lit. c oraz art. 9 dyrektywy 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 1). Ponieważ autorzy opiniowanego projektu nie wskazują żadnego przepisu ustawy o efektywności energetycznej, który miałby wdrażać postanowienia dyrektywy 2009/28/WE trudno zweryfikować poprawność tej poprawki i jej zgodność z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE.

d) Przepis art. 6 pkt 1 projektu przewiduje rozszerzenie odnośnika do ustawy o charakterystyce energetycznej budynków o odesłanie do dyrektywy 2009/28/WE i dyrektywy 2013/18/UE. W rządowym projekcie ustawy o charakterystyce energetycznej budynków (VII kadencja Sejmu druk nr 2444) wyraźnie wskazano, że ma on na celu implementację wyłącznie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE w sprawie charakterystyki

energetycznej budynków (Dz. Urz. UE L 153 z 18.6.2010 r., s. 13). Ponieważ autorzy opiniowanego projektu nie wskazują żadnego przepisu ustawy o charakterystyce energetycznej budynków, który miałby wdrażać postanowienia dyrektywy 2009/28/WE trudno zweryfikować poprawność tej poprawki i jej zgodność z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE.

e) Przepis art. 6 pkt 2 projektu przewiduje rozszerzenie odnośnika do ustawy – Prawo budowlane o odesłanie do dyrektywy 2009/28/WE i dyrektywy 2013/18/UE. Ze względu na treść art. 2 projektu, który przewiduje zmiany w ustawie – Prawo budowlane (zob. pkt III.4. opinii) zmianę tę należy uznać za uzasadnioną i zgodną z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE.

III.3. Zmiany w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych polegają m.in. na zastąpieniu odesłań do poszczególnych przepisów dyrektywy transpozycją tych przepisów do treści ustawy. Zmiany przewidziane w art. 1 pkt 1 i 2 projektu polegają na zastąpieniu odesłania do art. 17 dyrektywy 2009/28/WE odesłaniem do dodawanych przepisów ustawy (art. 1 pkt 4 projektu), które mają zapewnić implementację przywołanego przepisu dyrektywy. Ponieważ część przepisów zawartych w art. 1 pkt 4 projektu (projektowane art. 28ba, 28bb i 28bc ustawy) jest niezgodna z dyrektywą (zob. dalej), należy stwierdzić, że zmiany przewidziane w art. 1 pkt 1 i 2 projektu odsyłają do przepisów niezgodnych z art. 17 dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowana zmiana art. 28b ust. 1 ustawy jest zgodna z art. 17 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowany nowy przepis art. 28ba ustawy ma implementować art. 17 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE. Należy jednak zwrócić uwagę, że warunki określone w punktach 1-2 proponowanego przepisu nie odpowiadają w pełni treści art. 17 ust. 3 lit a i b dyrektywy. W szczególności projekt odnosi się do lasów, a dyrektywa do lasów pierwotnych (pkt 1 w projekcie ustawy i litera a w dyrektywie), dyrektywa precyzyjnie określa cele ochrony obszarów, podczas gdy projekt ogólnie odsyła do ochrony na podstawie odrębnych przepisów (pkt 2 w projekcie ustawy i litera b w dyrektywie). Występowanie obu tych nieściśłości może prowadzić do różnego zakresu pojęcia kryterium ochrony terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności przyrodniczej w ustawie i dyrektywie. W konsekwencji, projektowany art. 28ba pkt 1 i 2 należy uznać za niezgodny z art. 17 ust. 3 lit a i b dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowany art. 28bb ustawy ma implementować art. 17 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE. Należy zauważyć, że z przepisu dyrektywy wynika, że terenami zasobnymi w pierwiastek węgla są tereny posiadające przynajmniej jeden z trzech wymienionych statusów, natomiast z proponowanego przepisu ustawy nie

wynika w sposób dostatecznie jednoznaczny, czy wystarczy spełnienie jednego z warunków, czy konieczne jest spełnienie wszystkich trzech. Ponadto dyrektywa wyraźnie wskazuje, że tereny te obecnie nie mogą już spełniać żadnego z wymienionych statusów, a projekt takiego ograniczenia nie przewiduje. Dodatkowo należy wskazać, że przepis dyrektywy w pkt b odwołuje się do stałego zalesiania, którego to pojęcia w projekcie nie ma. Występowanie wskazanych nieścisłości może prowadzić do różnego zakresu pojęcia kryterium ochrony terenów zasobnych w duże ilości pierwiastka węgla w ustawie i dyrektywie. W konsekwencji, projektowany art. 28bb należy uznać za niezgodny z art. 17 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowany art. 28bc ustawy ma implementować art. 17 ust. 5 dyrektywy 2009/28/WE. Należy jednak zauważyć, że dyrektywa wiąże status torfowiska wyłącznie ze styczniem 2008 r., natomiast projekt również z okresem późniejszym. Wskazana nieścisłość może prowadzić do różnego zakresu pojęcia kryterium ochrony torfowisk w ustawie i dyrektywie. W konsekwencji, projektowany art. 28bc należy uznać za niezgodny z art. 17 ust. 5 dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowany art. 28bd ustawy ma implementować art. 17 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE. Przepis dyrektywy odwołuje się do rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009. Rozporządzenie to zostanie uchylone i zastąpione z dniem 1 stycznia 2015 r. przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz. Urz. UE L 347 z dnia 20.12.2013 r., s. 608). Tymczasem projektowany przepis odwołuje się do nieistniejącego aktu prawa Unii Europejskiej – rozporządzenie o podanym w projekcie numerze 1107/2007 zostało wydane w innym terminie, przez inny organ i ma inny tytuł niż wskazano w projekcie. Prawdopodobnie chodziło o rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009 r., s. 1). Tym niemniej, wyjaśnienia wymaga dlaczego projekt odwołuje się do zupełnie innego aktu prawa Unii Europejskiej niż przepis dyrektywy. Obecne brzmienie proponowanego przepisu jest niezgodne z art. 17 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowany przepis art. 28bd ustawy odsyła również do obwieszczenia wydanego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2012 r. poz. 1164, ze zm.). Prawdopodobnie chodzi o obwieszczenie Ministra

Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie wykazu wymogów określonych w przepisach Unii Europejskiej z uwzględnieniem przepisów krajowych wdrażających te przepisy (M.P. Nr 17, poz. 224, ze zm.). W tym zakresie dyrektywa 2009/28/WE odsyła do zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia 73/2009. Jak już zaznaczono, rozporządzenie 73/2009 zostanie uchylone i zastąpione z dniem 1 stycznia 2015 r. przez rozporządzenie 1307/2013. Zgodnie z załącznikiem XI do rozporządzenia 1307/2013, rozporządzenie to nie zawiera odpowiednika art. 6 ust. 1 rozporządzenia 73/2009. Zgodnie z tym samym załącznikiem odpowiednikiem uchylanego przepisu art. 6 ust. 1 rozporządzenia 73/2009 będzie przepis art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz. Urz. UE L 347 z dnia 20.12.2013 r. s. 549). W tej sytuacji wskazane wydaje się odesłanie do art. 94 rozporządzenia 1306/2013, a nie do obwieszczenia MRiRW. Zwłaszcza, że z tytułu, ani z treści obwieszczenia nie wynika w sposób dostatecznie jasny, że chodzi o wymogi dotyczące dobrej kultury rolnej (np. słowo „wymóg” jest w art. 2 pkt 4 ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego zdefiniowane w sposób, który nie odwołuje się do dobrej kultury rolnej). W konsekwencji nie można jednoznacznie ustalić, czy projektowany przepis w tym zakresie jest zgodny art. 17 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE.

Proponowane przepisy art. 28be i art. 28bf są zgodne z art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE.

III.4. Zmiany w ustawie – Prawo budowlane dotyczą promowania zastosowania w budownictwie technologii wykorzystujących biomasę, osiągających skuteczność przekształcania energii wynoszącą co najmniej 85% w zastosowaniach mieszkalnych i komercyjnych oraz co najmniej 70% w zastosowaniach przemysłowych. Zmiany te, wraz z zaproponowanymi zmianami w ustawie – Prawo energetyczne i w ustawie – Prawo ochrony środowiska mają na celu implementację art. 13 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE. Zmiana dotycząca ustawy – Prawo budowlane dotyczy zwłaszcza implementacji przepisu art. 13 ust. 6 akapit drugi dyrektywy. Przepis dyrektywy stanowi o promowaniu, a nie o zapewnieniu stosowania technologii wykorzystujących biomasę osiągających określoną minimalną skuteczność przekształcania energii. Stąd przepis projektu ustawy, w którym jedynie zaleca się stosowanie takich technologii należy uznać za zgodny z art. 13 ust. 6 akapit drugi dyrektywy. Warto odnotować, że projekt zawiera również inne przepisy służące implementacji art. 13 ust. 6 dyrektywy.

III.5. Projekt, poza omówionym już uzupełnieniem odnośnika do ustawy – Prawo energetyczne, przewiduje także inne zmiany w tej ustawie.

Projektowany art. 20ga ustawy implementuje art. 14 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE.

Projektowany art. 20gb ustawy implementuje art. 14 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE.

Projektowany art. 51 ust. 2 ustawy implementuje art. 13 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2009/28/WE (zob. także pkt III.4 opinii).

Projektowane nowe brzmienie art. 52 ust. 1 jest poszerzone o odniesienie się do urządzeń wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii. Należy uznać, że w żaden sposób nie zmienia to zakresu przepisu, a jedynie go uszczegóławia.

Projektowany przepis art. 52 ust. 1a ustawy implementuje art. 13 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2009/28/WE.

Projektowane nowe brzmienie art. 52 ust. 2 ustawy implementuje art. 13 ust. 6 akapit 2 i 4 dyrektywy 2009/28/WE. Z tego powodu należy uznać, że projektowany przepis jest objęty zakresem art. 10 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z dnia 27 lipca 1998 r., s. 37, ze zm.) i nie podlega obowiązkowi notyfikacyjnemu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 12 tej dyrektywy.

Projektowane przepisy art. 52 ust. 5 i 6 przewidują delegacje ustawowe do wydania rozporządzeń precyzujących obowiązki przewidziane w projektowanym art. 52 ust. 2 ustawy. Ze względu na fakt, że projektowany art. 52 ust. 2 ustawy stanowi o obowiązkach producentów i importerów wskazane byłoby ustanowienie obowiązku wydania rozporządzeń, a nie jedynie takiej możliwości.

III.6. Zmiany w ustawie – Prawo ochrony środowiska mają na celu implementację art. 13 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE i polegają na uszczegółowieniu celów, na wsparcie których przeznaczane są środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Zgodnie z obowiązującym art. 401c ust. 5 ustawy środki te przeznacza się na wspieranie poprawy efektywności energetycznej, w tym wysokosprawnej kogeneracji, w

rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne, lub na wspieranie rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz budowy lub przebudowy sieci służących przyłączeniu tych źródeł. Projekt przewiduje dodanie przepisu określającego trzy bardziej szczegółowe kategorie takiego wsparcia: w zakresie instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, pomp ciepła i instalacji wykorzystujących do wytwarzania ciepła energię promieniowania słonecznego.

Przepis art. 13 ust. 6 dyrektywy nakazuje państwom członkowskim promowanie stosowania systemów i urządzeń ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących odnawialne źródła energii prowadzących do znaczącej redukcji zużycia energii.

W zakresie celu proponowany przepis ustawy jest zgodny z przywołanym przepisem dyrektywy. Należy jednak wziąć pod uwagę, że zawarte w projekcie rozwiązanie przewiduje udzielanie pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE). Zmiany dotyczą przepisu, który już przewiduje udzielanie pomocy publicznej i w zasadzie nie rozszerzają możliwości udzielania pomocy, a jedynie podają przykładowe przedmioty dofinansowania (w każdym z trzech punktów proponowanego art. 401c ust. 13 ustawy – Prawo ochrony środowiska występuje zwrot: „w szczególności”).

Dyrektywa 2009/28/WE w art. 3 ust. 3 zezwala państwom członkowskim na stosowanie systemów wsparcia dla osiągnięcia celów dyrektywy (osiągnięcie wyznaczonego poziomu udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto). System wsparcia może – co do zasady – obejmować pomoc publiczną przewidzianą w projekcie (art. 2 lit. k dyrektywy 2009/28/WE). Oznacza to, że pomoc przewidzianą w projekcie należy uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Nie zwalnia to jednak z obowiązku notyfikacji projektowanej pomocy Komisji Europejskiej (art. 108 ust. 3 TfUE).

Zwolnienia z obowiązku notyfikacji przewidziane są w rozporządzeniu Komisji (UE) Nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającym niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z dnia 26.6.2014 r., s. 1). Rozporządzenie dotyczy m.in. pomocy na ochronę środowiska naturalnego (art. 1 ust. 1 lit c), w tym energii ze źródeł odnawialnych (art. 2 pkt 109). Zgodnie z art. 3 rozporządzenia pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 2 lub 3 TfUE i wyłączona z obowiązku zgłoszenia, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TfUE, jeżeli spełnia wszystkie warunki określone w rozdziale I rozporządzenia oraz szczegółowe warunki dotyczące odnośnej kategorii pomocy (w przypadku pomocy na ochronę środowiska naturalnego są to przepisy art. 36-49 rozporządzenia).

Ponieważ projekt, ani obowiązująca ustawa – Prawo ochrony środowiska, nie przewidują gwarancji, że pomoc przewidziana w art. 401c ust. 5 ustawy w związku z proponowanym ust. 13 będzie udzielana zgodnie z rozporządzeniem 651/2014, nie ma także informacji czy dotychczas obowiązujący przepis był

notyfikowany Komisji, wskazane jest notyfikowanie Komisji Europejskiej projektowanej pomocy w trybie art. 108 ust 3 TfUE. Notyfikacja powinna być poprzedzona postępowaniem przewidzianym w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zm., w szczególności art. 16a ustawy).

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw zawiera przepisy objęte zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej. Błędy redakcyjne zawarte w projekcie oraz brak uzasadnienia niektórych poprawek uniemożliwiają pełną ocenę zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Niemniej można stwierdzić, że część projektu jest zgodna z prawem Unii Europejskiej, a **w części projekt jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej.** W szczególności niezgodność dotyczy propozycji zmian w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych z dyrektywą 2009/28/WE:

- proponowany art. 28ba jest niezgodny z art. 17 ust. 3 lit. a i b dyrektywy,
- proponowany art. 28bb jest niezgodny z art. 17 ust. 4 dyrektywy,
- proponowany art. 28bc jest niezgodny z art. 17 ust. 5 dyrektywy,
- proponowany art. 28bd jest niezgodny z art. 17 ust. 6 dyrektywy.

Ponadto projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej (art. 4). Ponieważ nie ma gwarancji prawnych, że pomoc ta będzie udzielana w ramach rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 wskazane jest notyfikowanie projektu w tym zakresie Komisji Europejskiej w trybie art. 108 ust. 3 TfUE. Notyfikacja powinna być poprzedzona postępowaniem przewidzianym w ustawie o postępowaniu w sprawach pomocy publicznej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 21 listopada 2014 r.

BAS-WAPEiM-2680/14

Tryb pilny

Pan Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o
biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Krzysztof Gadowski) jest projektem
ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a
regulaminu Sejmu

Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw ma na celu kompleksowe uregulowanie spraw związanych z wdrożeniem przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. L 140 z dnia 5.6.2009 r., s. 16, ze zmianami). Jak podano w uzasadnieniu projektu, w szczególności chodzi o usunięcie wątpliwości związanych z poprawnością implementacji dyrektywy. Wątpliwości te powzięła m.in. Komisja Europejska, która w dniu 12 czerwca 2013 r. wniosła do Trybunału Sprawiedliwości skargę przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (sprawa C-320/13¹). Komisja w swojej skardze zarzuca Polsce brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/28/WE i w każdym razie brak powiadomienia Komisji o tych przepisach, co stanowi – zdaniem Komisji – naruszenie art. 27 ust. 1 dyrektywy.

Projekt przewiduje zmiany w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164, ze zm.), ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409,

¹ W uzasadnieniu projektu zapewne omyłkowo przywołano skargę wniesioną w sprawie C-365/13. Jest to również sprawa ze skargi Komisji przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, ale dotyczy wadliwej implementacji dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego.

ze zmianami), ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, ze zmianami), ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, ze zmianami), ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551, ze zmianami) oraz w ustawie z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2014 r. poz. 1200).

Zmiany w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych dotyczą definicji uznanego systemu certyfikacji, świadectwa i poświadczenia, a także zasad oceny realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego przez realizujące go podmioty, zamiany terminu „wymóg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych” na „kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych”. Ponadto projekt przewiduje dodanie przepisów dotyczących spełniania przez biokomponenty kryterium ochrony terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności przyrodniczej, kryterium ochrony terenów zasobnych w duże ilości pierwiastka węgla, kryterium ochrony torfowisk, kryterium zrównoważonej gospodarki rolnej i kryteriów zrównoważonego rozwoju.

Zmiany w ustawie – Prawo budowlane dotyczą m.in. wprowadzenia normy, zgodnie z którą, w przypadku stosowania instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, zalecane będzie stosowanie instalacji zapewniających określoną w przepisie, minimalną sprawność przemiany energetycznej.

Zmiany w ustawie – Prawo energetyczne zakładają m.in. zobowiązanie ministra właściwego do spraw gospodarki do udostępniania każdemu informacji o kosztach i korzyściach wynikających ze stosowania urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych. Przewiduje się ponadto wprowadzenie zasady, iż projektowanie, produkcja, import, budowa oraz eksploatacja urządzeń i instalacji wykorzystujących do wytwarzania energii biomasę, zastosowanych w samodzielnych lokalach mieszkalnych lub lokalach o innym przeznaczeniu powinny zapewniać określoną w przepisie, minimalną sprawność przemiany energetycznej.

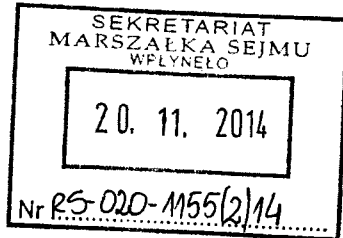
Zmiany w ustawie – Prawo ochrony środowiska precyzują niektóre kategorie inwestycji dofinansowywanych ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Ponadto projekt przewiduje rozszerzenie treści odnośników do niektórych ustaw, tak by wskazywały, że ustawy te wdrażają przepisy dyrektywy 2009/28/WE.

Warszawa, dnia 19 listopada 2014 r.

Krzysztof Gadowski

Przedstawiciel wnioskodawców
projektu ustawy o zmianie ustawy
o biokomponentach i biopaliwach
ciekłych oraz niektórych innych ustaw

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 36 ust. 1a uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu RP, działając jako reprezentant wnioskodawców, składam autopoprawkę do złożonego dnia 7 listopada 2014 roku **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw.**

Jednocześnie wnoszę o uzupełnienie uzasadnienia (w punkcie 4) w/w projektu o poniższą treść:

„4. Źródła finansowania, jeżeli projekt ustawy pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw, nie będzie powodował żadnych skutków finansowych z tytułu zawartych przepisów.

- a) W odniesieniu do art. 1 obejmującego zmiany w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164 oraz z 2014 r. poz. 457, 900 i 1088), wprowadzone zmiany mają jedynie charakter formalny w stosunku do obecnych przepisów.

Definiują one w przepisach ustawy, kryteria zrównoważonego rozwoju (zmiana nr 4 dodająca art. 28ba do 28bf), w miejsce dotychczasowych przepisów, które w kontekście kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biokomponentów i biomasy stosowanych do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego stosowały odwołanie do przepisów art. 17 ust. 3-6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych.

Pozostałe zmiany w obrębie omawianego art. 1 są jedynie konsekwencją rozszerzenia art. 28b. Ponieważ proponowane zmiany nie wprowadzają żadnych dodatkowych

obowiązków a ich celem jest jedynie doprecyzowanie dotychczasowych zapisów, tym samym nie powodują one skutków finansowych.

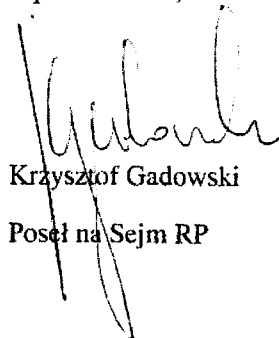
- b) W odniesieniu do **art. 2** (ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.)), zmiana ma charakter uzupełniający i dotyczy unormowań wynikających z wdrażanych dyrektyw Unii Europejskiej.
- c) W odniesieniu do **art. 3** projektu ustawy w zakresie zmian do ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm., zmiany odnoszą się do obowiązków informacyjnych wykonywanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki przy udziale władz samorządowych.

Z uwagi na fakt, iż takie działania są na bieżąco prowadzone już od kilku lat i wynikają z innych dokumentów długookresowych i planistycznych na poziomie rządowym i samorządowym, praktyczne wykonanie ww. zobowiązań nie ma wpływu na obszar finansów publicznych (wydatki i wpływy) instytucji rządowych i samorządowych.

Zadania te będą realizowane w ramach obecnie zaplanowanych środków budżetowych i w ramach aktualnego zatrudnienia.

- d) W odniesieniu do **art. 4** (ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.)), **art. 5** (ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551, z późn. zm.)), **art. 6** (ustawa z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2014 r. poz. 12000)) i **art. 7** (vacatio legis) projektu ustawy, zmiany mają charakter uzupełniająco-redakcyjny i dotyczą zaleceń oraz unormowań wynikających z wdrażanych dyrektyw Unii europejskiej oraz poprawności legislacyjnej.”

Z poważaniem,

Krzysztof Gadowski

Posel na Sejm RP